

FEMAD PODĚBRADY FEMAD PODĚBRADY FEMAD PODĚBRADY FEMAD PODĚBRADY FEMAD PODĚBRADY

O ČEM SE DISKUTOVALO

Tragédie masopustu - AHA! Lysá nad Labem

Skupina C - lektori Rudolf Felzmann, Zdeněk Čecháček, Petr Kolínský

Názory ve skupině se dosti různily, nebyl zde nikdo, kdo by představení vysloveně nepřijal. Diskuse se ubírala nejprve směrem k tomu, co je to vlastně "za žánr". To zde bylo nejvíce problematické. Nediskutovalo se moc o hudební stránce inscenace, ale z přednesených názorů vyplynulo, že se všem líbila.

- "Připadá mi, že představení je pouze volná skládanka, kterou spojuje pouze "komično v tragédii". Je vidět snaha o gradaci, ale není úplně jasná."
- "Viděl jsem představení počtvrté, a myslím si, že žánr zde není podstatný. Proč hledat žánr, když podstatné je sdělení. A to je pro mě přesné."
- "Poslední tři minuty pro mě osobně bylo divadlo. Představení trpí tím, že každá epizoda stojí sama o sobě."
- "Problém představení je v hereckých prostředcích. V posledním příběhu se mi zdálo, že soubor do něj "spadnul", že ztratil nadhled i odstup. Pro mě by představení skončilo prvním vstupem dívky v 7. interludiu. Pryč pak byla najednou lehkost, dostali se v prostředcích k nějakému naturalismu, pryč byla groteska. Nadhled se v celém představení projevuje pouze v písničkách."
- Všeobecný názor: "Problém je v dramaturgii."
- "Představení musí od něčeho k něčemu vyrůst, aby podalo sdělení. Nemusí to být uzavřený příběh, může to být i skládanka, ale všechno na světě má zákony a nemůže to být "slepě nec". Myslím si, že představení má značně nevyváženou hudební a činoherní složku, ale přeciť to musel každý divák."
- "Možná, že problém je v nejasné funkci "spojovatele". Působí laxním dojmem, nemá zájem o to, co se na jevišti děje."

Rudolf Felzmann, lektor: "Myslím, že všichni víme, o co v tomto představení šlo. Téma jsme všichni brzo přečetli, proto pro nás bylo nadbytečným mluvením o věci, když už jsme věděli, o co běží. Nejasnost jsme spatřovali v pro-

pojenosti jednotlivých interludií. Některé herecké a režijní prostředky se opakovaly, až začaly působit nudně. My, kdo soubor známe, však víme, jak velikou cestu doposud udělal. Je zřejmé, že na tomto představení se začal učit jednu základní věc: že nejde pouze o vnější formu, ale také o vnitřní naplnění. Tato cesta není ještě zcela naplněna a každá malá indispozice se v mechanismu představení projeví."

Skupina A - lektori Alena Urbanová, Jan Pavlíček, Antonín Bašta

Všichni diskutující ocenili hudební stránku představení, která je skutečně ojedinělá.

- nesoudržné představení, chvílemi jsem měl pocit, jestli to není písničková show...
- Po stránce stylu mi představení připadalo kompaktní. Vadily mi šaržovité výstupy...

Většina diskutujících vyslovila domněnku, že problém představení spočívá v neudrženém temporytmu. Divákům, kteří toto představení viděli na Hronově a jinde, připadalo toto představení rutinované, vyslovili názor, že se z něj vytratila spontánnost. Opakování některých výrazových prostředků působí nudně a způsobuje pokles temporytmu.

Skupina B - lektori Jarmila Drobná a Vladimír Just

O stejných problémech se diskutovalo také ve skupině B, rovněž zde seminaristé ocenili hudební složku inscenace a vyslovili názor, že by představení prospělo zkrácení. Seminaristé hovořili také o obsahové stránce a temporytmu celého představení.

- Není to zdaleka všechno o lidské krutosti.
- Technicky představení zvládnuto velice dobře, chybí jednotící linka...
- Nedožvěděli jsme se, co soubor jednotlivými výstupy chtěl říci...
- Poslední interludium nepatřilo k předcházejícím. Měla jsem pocit, že jsem přišla na samostatné představení.
- Poslední interludium bylo zajímavější, racionálnější než ostatní...

"HMM..." - Vadidlo Brno

Skupina C - lektori Rudolf Felzmann, Zdeněk Čecháček,
Petr Kolínský

V diskusi se prokázalo, že ohlasy diváků na toto představení byly velmi různorodé a závislé na věku těch, kteří se na ně dívali. Přesto ve skupině C převažovaly negativní názory.

- Myslím si, že mladí z Vadidla věděli, o čem hrají, a my jsme to věděli taky, ale vadilo mi, že to nějak "rozněhňali". Asi bych představení potřebovala vidět ještě jednou, v jiném prostředí.
- Byla to generační výpověď a záleží na skladbě obecenstva.
- Před vrstevníky tady asi musí vzniknout velice silný vztah...
- Pro mě se na jevišti vůbec nedělo to, o čem bylo hovořeno a vůbec se nehovořilo o tom, co se děje. Já si myslím, že to vůbec není generační výpověď...
- Kdybych byl mohl, byl bych při třetí větě odešel. Nechtěl jsem rušit...
- Jestliže se tato vlastní poezie říká takto zhutněle, ale zůstává v projevu nenaplněna, říká se jen tak jakoby mimochodem, obsah se potom vytratí. Věděl jsem oč, ale vlastně už od začátku, nic měpak už nepřekvapilo.

Zástupce souboru: "Toto představení byla derniéra. Vzniklo před čtyřmi lety a mnozí z nás se na to dneska už dívají jinek."

Zdeněk Čecháček, lektor: "Vadidlo byl vždy soubor naprosto upřímný, své inscenace na tom vždy stavěl. Nešlo ani tak vždycky o divadlo jako o bezelstnou a upřímnou výpověď. Najednou někdo mluvil zcela přirozeným jazykem o tom, co si o tom všem myslí. Toto představení považuji za uzavření jedné etapy vývoje souboru."

Skupina B - lektori Jarmila Drobá a Vladimír Just

Každý z diskutujících zaujal k představení svůj vlastní postoj, názory se různily. Část seminaristů posuzovala představení jako celek, část mluvila o konkrétních otázkách -

- o generačním problému, o funkci hudby, rekvizit.
- V lecčems se mi zdáli naivní, ale přesto jsem měl pocit, že vědí, o čem hrají...

- Pousmál jsem se, ale nechtěl jsem...
- V úvodu bylo řečeno vše, dále se již nic nevyvíjelo. Řícké momenty, kdy se něco dělo.
- Pocit, který jsem z představení měl, nebyl zřevna optimistický...
- Připadalo mi to hrozně laciný...
- Sít jsem bral jako pavučinu, která svazuje a zároveň chrání...

Skupina A - lektoři Alena Urbanová, Antonín Bašta,
Jan Pavlíček

Polovina seminaristů představení přijala /byť s některými výhradami/. Diskutován byl výběr punkové kapely jako symbolu zla. Diskutující měli pocit, že svět uvnitř sítě byl interpretován herci, kteří se neztotožňovali s výpovědí. Nedošlo tudíž k autenticitě hereckého projevu. Často šel výklad proti vybraným veršům, které tím byly značně ochuzeny. Přes uvedené výhrady bylo řečeno, že inscenace ukázala jednu z možností inscenování generačního pocitu.

Tajemství vodních květín - Orfeus Praha

Skupina A - lektoři Rudolf Felzmann, Zdeněk Čecháček,
Petr Kolínský

- Nemohli jsme se dohodnout, o čem to bylo.
- Mně se zdálo představení vykonstruované, domyšlené na efekt a dokonce, při vší úctě k panu Vašínkovi, to zavánělo až exhibicí, i když jeho projev se nejvíce líbil.
- Pro mě to byla velmi silná výpověď o našem životě, o našem nesmírném snažení po něčem krásném a vznešeném...
- Symbolika byla velice příjemná. Bylo to krásné pohlazení.
- Představení mě nezaujalo vůbec, i když uznávám, že pan Vašínka má právo na svoji pravdu. Mám ale pocit, že jsem veden někam, kam nechci. S tím nesouhlasím. Považuji to za obratnou práci s kýčem.
- Jednalo se o pohled člověka, který může bilancovat a vyznat se z toho, že i jeho potřebou byl určitý nonkonformismus, a to velmi neokázalý. Pro mě to byl až "werichovský" nadsled na život. Obsah mě nenechává lhostejným.

Shrnutí diskuse: Problémem diskuse o Tajemství vodních květín bylo asi přesné pojmenování některých dílčích složek představení. Ale jak těžko se prozaicky rozebírá poezie! Jazykem básníka je metafora a inscenátoři ji umocnili metaforou divadelní a jakékoliv "překládání" do konkrétních označení je nepřesné a snad i zbytečné...

Pochopení a nepochopení umění a vůbec životní touhy člověka je skutečně otázkou chápání a nechápaní poezie. Ačkoli...

Rudolf Felzmann

Skupina B - lektori Alena Urbanová, Jan Pavlíček,

Antonín Bašta

Diskutovalo se hlavně o předehle představení. Většina diskutujících se sjednotila v názoru, že začátek představení byl zdoluhavý a nečitelný. Nevěděli, od které chvíle se májí soustředit. Dále se hovořilo již konkrétně, a to hlavně o postavách dr. Zajíčka a o jeho nerealizovaném "já".

Slovo v diskusi měl i autor představení Radem Vašínska: "Ladil jsem se od začátku jiným směrem. Asi jsem se na to díval moc jako na divadlo, a tak se stalo, že mi unikl moment, kdy jsem se měl zařadit. Patrně je to moje chyba."

Alena Urbanová, lektor: "Mám pocit, že ten začátek představení mě značně poškozuje. Dlouho se nic nedělo, a tak se stalo, že jsem se včas nezařadila a tak jsem se mohla zapojit do představení později..."

Nevadí mi žádný z použitých prostředků - někdy vyjadřoval naději, jindy prázdnotu a podobně. ... Celkem bez problémů jsem pochopila podstatu představení. Poděčkovalo se mi získat kontakt."

Skupina C - lektori Jarmila Drobná, Vladimír Just, Zdeněk

Pošíval

Převážná část seminaristů představení přijala a shodla se na tom, že v představení dominuje osobnost pana Vašínsky, bez kterého by byla inscenace pravděpodobně nepřenositelná. Diskutována byla postava dr. Zajíčka a funkce a pojmenování divné postavy /manipulátor, součást nerealizovaného "já", osud/.

Na závěr diskuse se vyskytla otázka, zda lze vůbec poezii pitvat racionálně, a možná i proč?

Groteska - DOPRAPO Praha

Skupina C - lektori Jarmila Drobná, Vladimír Just,

Zdeněk Pošíval

- Bylo to představení skutečně seminární. To je výborné, vidět divadlu pod sukň.
- Měl jsem pocit, že je to divadlo. Je vidět, že lidi to hraje rádi, ale místy spíš pro sebe. Všechno nejde přes "rampa".

- Hráli v neregulárním prostředí, bez světelných efektů. Negativně se to odrazilo například v propojování jednotlivých scén.
- Vonnegut využívá režijních vstupů, aby tím něco řekl. Soubor to však nevyužil.
- V knize se neptám, kdo je vypravěč, ale v divadle by to mělo být jasně sděleno.
- Tematická linka - lidé jsou k sobě příjemní, ale vnitřně na sebe serou.
- Ten, kdo knihu adaptuje, by měl říci svůj názor, a to tu chybělo.

Skupina B - lektori Alena Urbanová, Antonín Bašta,
Jan Pavlíček

V diskusi se seminaristé ve svých názorech rozcházel. Někteří poukazovali na přesprávilš nápadů. mluvilo se i o myšlenke celého představení, o hereckém projevu. Mnozí se snažili srovnávat představení s předlohou K. Vonneguta.

- Představení mě strhlo svým dynamickým projevem. Podle mého názoru šlo však spíše o komediantství než o nějakou myšlenku.
- Myslím, že není regulární srovnávat představení s knihou.
- Mrzí mě, že se hrálo odpoledne. Byli jsme ochuzeni o světla, která tu hrají svoji nezanedbatelnou roli.

Alena Urbanová, lektor: "Jsem vděčná, že v představení bylo téma osamělosti a že bylo pojednáno jinak než se sentimentem."

- Moc nápadů najednou, nedalo se to všechno vnímat

Skupina A - lektori Rudolf Felzmann, Zdeněk Čecháček a
Petr Kolínský

- Představení jsem již viděl a moc jsem se těšil, že objevím něco nového. Neobjevil jsem však nic. Měl jsem pocit, že nám přečetlí knížku, kterou prachsprostě ilustrovali pohybem.
- Mám smíšené pocity. Nevím, co mám brát vážně a co mám brát jako srandu. Vytýkám jim, že mi uteklo hodně textů, ve kterých se bavili mezi sebou. Působilo to na mě moc rušivě. Smekám klobouk před dřinou, kterou si s tím dali.
- Oproti knížce tam bylo víc exhibice, a to mi vadilo.
- Jakmile představení nemá v něčem jistotu, začnou se v takovýchto případech objevovat jeho nedostatky. Myslím si, že

se představení rozložilo do mnoha rovin, které jsou k sobě volně přiřazovány a pouze ilustrovány. Nedostal jsem klíč k tomu, co je podstatné a k tomu, co je šum. Všechno bylo jakoby stejně důležité.

Premena - Zeleneč

Bezprostřední dojmy po představení

- Já když jsem na to koukal, tak jsem si najednou uvědomil takovou podivnou myšlenku, že by se tam náhodou místo těch čtyř nohou a rukou objevil člověk, který nemá ani jednu ruku a nohu. Co do počtu je to stejné, ale ten dopad na mě z této situace je děsivý. A nemusí to být míněno třeba jen ve fyzické sféře. Myslím to, stěť se pro rodinu obtížným. A nejen pro ni.
- První část mě nezaujala, ale od objevení obludy to bylo strhující. Fascinovali mě oba herci, kteří s neobyčejnou lehkostí vytvářeli obludu.
- Já jsem viděla jednu paní, která brečela a říkala, že je to strašně smutný. A já to prožívám stejně. Velmi se mě to dotklo.
- Připadalo mi to moc vulgární, ale herecké výkony byly výborné.
- Perfektně čitelná myšlenka představení, jen mě rušilo pomýšlení, jak je tomu druhému, co pomáhá dělat obludu.
- Je to svinstvo, ten svět.
- Nejdříve lidi perfektně rozchechtají, pak chvíličku tápeme a najednou dostaneme palici po hlavě. Moc se mi to líbilo.
- Nelíbilo se mi to, připadalo mi to ukřičený a hysterický, zvláště na začátku. Srandičky s mamičkou a otcem byly přehnané. Obraz s autem byl sice výtvarně působivý, ale domnívám se, že scénograficky nečistý vzhledem k celé scéně.
- Ve vztahu k ostatnímu, co jsme zde zatím viděli, lze toto označit za "klasické" divadlo. Některé prvky nadbytečné/legrácky v první části/, celek solidní.
- A všechno se zdálo být v pořádku. Strašně působivý, krásný. Neumím to říct, natož napsat. Nejdříve rozpaky, proč zrovna tohle, ale беру a souhlasím.
- Proč musela být obluda takovou obludou! Tak krásný první obraz.
- Líbilo se mi to moc. Nejdříve mě překvapila scéna - nezvykle realistická na Zeleneč - a nedovedla jsem si k ní představit jejich typické nalíčení, ale to mi naopak k tomu sedělo.

O FEMADu

Slyšel jsem o FEMADu hodně. Vynikajícího, znamenitého, ohromného. Zkrátka a dobře: pověst si vydobyl vskutku skvělou. To všechno jsem o něm slyšel. Ale nikdy jsem ho neviděl. Jaksi se nikdy nehodilo, abych přijel. Až letos jsem měl příležitost nahradit a alespoň trochu odstranit tenhle nedostatek. A tak jsem tedy... nejen slyšel, ale i viděl.

Především jsem viděl ohromný zájem, který potvrzuje, že pověst o tom, že FEMAD má své nezastupitelné a nenahraditelné místo mezi festivaly, nelhala. Pak jsem viděl ve dvou dnech představení, za nimiž bych jinak musel vandrovat po celé republice. I tady se pověst potvrzuje - je výborné, že se tohle daří. A dělá. A hlavně: ta představení - ať už jsou jakákoliv a mají jakékoliv problémy - patří k tomu proudu divadla, který dnes /ať chceme nebo nechceme/ určuje do značné míry současnost i budoucnost amatérského divadla. Není to ani proud jednolitý, ani jednoznačný. A je v něm - jak to život vždycky přináší - i řada slepých uliček, ba i omylů. I ty je třeba vidět, seznámit se s nimi a konfrontovat je s těmi výsledky, které otevírají cestu dál. A tohle jsem na FEMADu viděl.

Jsem starší člověk a tohle mně stačí. Skandály ponechám mladším. Nicméně: Trochu mě zaráží, že FEMAD má tak problematické prostory pro ten typ divadla, který prezentuje. A tohle je asi v něčem jiném. Takže mně vskutku plně stačí, co jsem viděl.

Jan CÍSAŘ

TĚŠÍME SE NA SHLEDANOU V PÁTEK!

Zpravodaj FEMAD pro vás připravují Jiří Beran, Zuzana Beranová, Hyněk Bouček, Jaroslav Kodeš, Milan Mrázek a Kamila Rausová.